

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Obdo/50/2021
Identifikačné číslo spisu:	5115202210
Dátum vydania rozhodnutia:	30.09.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Lenka Praženková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:5115202210.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Praženkovej, členiek senátu JUDr. Gabriely Mederovej a JUDr. Aleny Prieцelovej v spore žalobcu: S. C., trvalým pobytom v H. - C., Y. T. XXXX/XA, zastúpeného JUDr. Jozefom Polákom, advokátom so sídlom v Dolnom Kubíne, Aleja Slobody 1890/50, proti žalovaným: 1/ OVP ORAVA, s.r.o., so sídlom v Trstenej, Oravická 617/20, IČO: 31 608 957, zastúpeného JUDr. Petrom Vévurkom, advokátom so sídlom v Námestove, Ul. Mieru 312/13, 2/ JUDr. Jozef Kadura, so sídlom v Žiline, Republiky 16, správca konkurznej podstaty úpadcu: AFRESH, a.s., so sídlom Oravická 614/14, 028 01 Trstená, IČO: 36 709 727, zastúpeného Advokátska kancelária Kadura a spol., so sídlom v Žiline, ul. Republiky 16, IČO: 47 251 671, o určenie popretej pohľadávky, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 14CoKR/1/2020-734 z 10. decembra 2020 takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalovanému 1/ p r i z n á v a voči žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

III. Žalovanému 2/ n e p r i z n á v a náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 26Cbi/4/2015-486 zo dňa 27. júna 2019 v poradí prvým výrokom žalobu zamietol. V poradí druhým výrokom okresný súd uviedol, že žalovaný v 1/ rade má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením. Tretím výrokom bolo rozhodnuté, že žalovaný v 2/ rade má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

2. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistený skutkový stav právne posúdil za aplikácie

Článku 8 CSP, Článku 15 ods. 1, 2 CSP, § 151 ods. 1, 2 CSP, § 191 ods. 1, 2 CSP, § 153 ods. 1, 2, 3 CSP, § 154 CSP, § 32 ods. 2, 5, 9 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej aj len „ZKR“), § 570 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka zák. č. 40/1964 Zb. („Občiansky zákonník“), § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 40 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 40a Občianskeho zákonníka, § 585 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 574 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 657 Občianskeho zákonníka, § 59 ods. 1, 5 Obchodného zákonníka v znení platnom a účinnom v čase vystavenia pokladničného dokladu z 29.8.2007 a v čase vystavenia prílohy k internému dokladu z 31.12.2007 (ďalej už len „Obchodný zákonník“), § 59a ods. 1 až 5 Obchodného zákonníka.

3. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že žalobca sa domáhal určenia právneho dôvodu, výšky, vymáhateľnosti a poradia svojej pohľadávky, pričom pri vymedzení základu právneho dôvodu predmetnej pohľadávky, určenia ktorého sa touto žalobou domáhal, tvrdil, že sa jedná o pohľadávku, ktorá vznikla z titulu Zmluvy o pôžičke zo dňa 29.8.2007. Ku žalobe ako prílohu okrem iného predložil Príjmový pokladničný doklad zo dňa 29.8.2007 (č. I. 8), podľa ktorého dňa 29.8.2007 zaplatil p. S. R. úpadcovi sumu 300.000,- Sk ako pôžičku pri vymedzení účelu - pôžička. Žalovaný 1/ predložil ako prílohu svojho vyjadrenia sa k žalobe písomné vyhotovenie Zmluvy o pôžičke č. FV 2007/02, ktoré je na písomnom vyhotovení opatrené dátumom 29.8.2007 (č. I. 31 spisu) a podľa obsahu ktorej Zmluvy o pôžičke č. FV 2007/02, uzatvorenej medzi veriteľom p. S. R. a dlžníkom - úpadcom v zmysle článku I. veriteľ poskytne v zmysle tejto zmluvy prevedením finančných prostriedkov dlžníkovi bezúročnú finančnú čiastku 251.000,- Sk v roku 2007 a v roku 2008 s dohodnutou úrokovou sadzbou dvojmesačný euribor 2,50 %, splatnou 31.12.2008. Podľa článku III. bod 3 Zmluvy o pôžičke FV 2007/02 táto zmluva sa môže meniť len písomnou formou a po vzájomnej dohode. Vo vzťahu k písomnému vyhotoveniu Zmluvy o pôžičke č. FV 2007/02 podľa č. I. 31 spisu súd prvej inštancie za kľúčovú v prejednávanej veci považoval výpoveď svedkyne p. V. K. G.. Táto svedkyňa na pojednávaní dňa 10.8.2017 po zákonomnom poučení uviedla k písomnému vyhotoveniu Zmluvy o pôžičke, že túto Zmluvu o pôžičke spisovala ona, že táto zmluva bola spísaná vo februári 2008 v súvislosti s realizáciou auditu. Subjekt, ktorý audit vykonával, úpadcu informoval, že má v účtovníctve zaúčtovanú pôžičku 251.000,- Sk a nemá k nej doklad, takže za účelom doloženia tejto skutočnosti bola so spätným dátumom vystavená alebo spísaná takáto Zmluva o pôžičke. Táto časť svedeckej výpovede svedkyne p. V. K. G. logicky nadväzuje na predchádzajúce časti jej svedeckej výpovede, keď táto svedkyňa podrobne, zrozumiteľne a logicky opísala okolnosti vystavenia pokladničného dokladu zo dňa 29.8.2007 a potvrdila, že ho sama vypísala, pričom bola prítomná pri vyhlásení p. S. R. o tom, že finančné prostriedky podľa tohto pokladničného dokladu dáva úpadcovi ako vklad. Tiež bolo uvedené, že doklad - príloha k internému dokladu IN zo dňa 31.12.2007 (ďalej už len príloha k internému dokladu) sama vystavila, a to na základe pokynu akcionárov na preúčtovanie pôžičiek do fondu finančnej stability, pričom tento doklad p. S. R. podpísal pred jej očami. Ťažiskovo časové súvislosti vyplývajúce z uvedených častí svedeckej výpovede svedkyne p. V. K. G. SV., a to najmä skutočnosť dôvodov a vymedzenie časového momentu spísania Zmluvy o pôžičke č. FV 2007/02 až vo februári 2008 vyústili do prijatia záveru súdom prvej inštancie, podľa ktorého medzi p. S. R. ako veriteľom a úpadcom ako dlžníkom už momentom poskytnutia finančných prostriedkov podľa pokladničného dokladu z 29.8.2007, ktorý je v spise na č. I. 8 (ktorá skutková okolnosť poskytnutia týchto finančných prostriedkov v konaní sporná nebola medzi stranami), vznikla medzi označenými zmluvnými stranami Zmluva o pôžičke podľa § 657 Občianskeho zákonníka. Vychádzajúc z uvedeného právneho názoru potom okresný súd uzatvoril, že poskytnutie finančných prostriedkov v sume 300.000,- Sk pri vymedzení účelu pôžička, tak ako to vyplývalo z pokladničného dokladu (č. I. 8), p. S. R. ako veriteľom úpadcovi ako dlžníkovi, v spojení s obsahom svedeckej výpovede svedkyne p. V. K. G. preukazovali skutočnosť vzniku reálneho kontraktu medzi p. S. R. ako veriteľom a úpadcom ako dlžníkom - Zmluvy o pôžičke k 29.8.2007. Až následne, a to 31.12.2007, ako to vyplývalo z listinného dôkazu - prílohy k internému dokladu (č. I. 32) bol vystavený interný doklad č. 007 zo dňa 31.12.2007 a tiež samotná príloha k tomuto internému dokladu z 31.12.2007, pričom práve zo svedeckej výpovede svedkyne p. V. K. G. zrozumiteľne, jasne a presvedčivo vyplynulo, aké boli okolnosti vystavenia ako interného dokladu 007, tak prílohy k tomuto internému dokladu a tiež podstatná skutočnosť, že prílohu k internému dokladu IN 007 z 31.12.2007 pred jej očami bola podpísaná p. S. R., čím bola podľa súdu prvej inštancie preukázaná prejavená vôľa, podľa ktorej súhlasí s prevodom svojej pôžičky do spoločnosti

AFRESH, a.s. ako vklad do vlastného imania nezvyšujúceho základné imanie na účet 413.001 - Fond finančnej stability.

4. V dôsledku vyššie uvedeného bol podľa súdu prvej inštancie preukázaný platný zánik záväzku úpadcu z titulu poskytnutej pôžičky v prospech p. S. R., a to na základe poskytnutia finančných prostriedkov podľa pokladničného dokladu (č. I. 8). Súd prvej inštancie na zistený skutkový stav aplikoval úpravu § 570 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 657 Občianskeho zákonníka. Pri tomto konštatovaní zohľadnil súd skutočnosť vyplývajúcu z hmotno-právnej úpravy zmluvného typu Zmluvy o pôžičke, ktorá úprava nepredpisuje zo zákona vyplývajúcu povinnú písomnú formu takéhoto právneho úkonu - tohto zmluvného typu. Pokiaľ bola následne až vo februári 2008 v zmysle svedeckej výpovede svedkyne V. K. G., písomne vyhotovená Zmluva o pôžičke, išlo o antedatovaný právny úkon pre účely vymedzené svedkyňou v jej svedeckej výpovedi. Pri spísaní tejto Zmluvy o pôžičke č. FV 2007/02 až vo februári 2008, a teda v čase, kedy už boli nastúpené účinky dohody o preúčtovaní poskytnutej pôžičky na vklad do vlastného imania úpadcu, ako bolo dokazovaním preukázané, nemohol obsah takto až následne - vo februári 2008 spísanej Zmluvy o pôžičke č. FV 2007/02 pri jej antedatovaní, v rámci ktorého na písomnom vyhotovení tejto Zmluvy o pôžičke č. FV 2007/02 bol uvedený dátum 29.8.2007, zvrátiť už nastúpené účinky dohody o zániku záväzku úpadcu zo Zmluvy o pôžičke tak, ako je táto dohoda konštatovaná vyššie. V nadväznosti na to, keďže Zmluva o pôžičke č. FV 2007/02, ktorej písomné vyhotovenie je súčasťou spisu na č. I. 31, bola spísaná až vo februári 2008, nebolo možné v nadväznosti na argumentáciu žalobcu prihladať na dojednanie obsiahnuté v písomnom vyhotovení tejto Zmluvy o pôžičke č. FV 2007/02 podľa článku III. bod 3, podľa ktorého táto zmluva sa môže meniť len písomnou formou po vzájomnej dohode. Preto nebolo možné dohodu o preúčtovaní pôžičky poskytnutej p. S. R. úpadcovi na základe pokladničného dokladu podľa č. I. 8 dňa 29.8.2007 hodnotiť ako neplatný právny úkon z dôvodu nedodržania zmluvnými stranami dohodnutej formy zmeny (a teda aj zániku), nakoľko článok III. bod 3 bol obsiahnutý až v písomnom vyhotovení Zmluvy o pôžičke č. FV 2007/02 spísanej vo februári 2008. Teda aj keď bolo súdu predložené písomné vyhotovenie Zmluvy o pôžičke opatrenej dátumom 29.8.2007, bolo výpoveďou svedkyne V. K. G. preukázané jej spísanie až vo februári 2008, a preto nemala žiaden vplyv na právne účinky dohody zmluvných strán, už existujúcej neformálne uzatvorenej Zmluvy o pôžičke, ktorá vznikla medzi p. S. R. ako veriteľom a úpadcom ako dlžníkom na základe poskytnutia finančných prostriedkov v objeme 300.000,- Sk na základe pokladničného dokladu a ani na následne uzatvorenú dohodu týchto zmluvných strán o tom, že finančné prostriedky pôžičky budú preúčtované do fondu finančnej stability nenavýšujúceho základné imanie úpadcu, ako to vyplýva z prílohy k internému dokladu podpísaného p. S. R., ktorá skutočnosť podpisu tohto dokladu označenou osobou svedka p. S. R. jednoznačne a spoľahlivo vyplynula zo záverov znaleckého dokazovania nariadeného v tejto veci, a to konkrétne zo záveru znaleckého posudku PhDr. PaedDr. Eriky Strakovej, znalkyne z odboru písomoznalectvo, odvetvie ručné písmo /identifikácia pisateľa/ č. 36/2018 znalecký posudok časť III. Súhrn a záver, podľa ktorého podpis, okrem iného i na prílohe k internému dokladu IN 007 zo dňa 31.12.2007, je pravým podpisom S. R.. Samotný právny úkon prílohy k internému dokladu posúdil súd ako zachytenie prejavu vôle osoby svedka p. S. R., ktorým tento akceptoval návrh dohody úpadcu podľa § 570 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Z hľadiska náležitosti určitosť obsahu prejavenej vôle podľa tohto listinného dôkazu súd konštatoval, že ide o platný - určitý právny úkon, teda právny úkon majúci pri vymedzení jeho predmetu takú kvalitu, ktorá vylučuje nejednoznačnosť alebo neurčitosť vymedzenia predmetu tohto právneho úkonu, teda jeho samotného vecného obsahu.“ Z obsahu prílohy k internému dokladu spisu jednoznačne, určito a nezameniteľne vyplynul konkrétny obsah tohto právneho úkonu prostredníctvom sumáru údajov číniacich ho jednoznačným a určitým, a to bez potreby osobitnej aplikácie výkladových pravidiel, pretože označený obsah tohto právneho úkonu je sám o sebe jasný, jednoznačný a nepochybný. Súdom prvej inštancie nebol vo vzťahu k tomuto právnomu úkonu zistený ani žiaden iný dôvod neplatnosti. Pokiaľ svedok p. S. R. popieral svoj podpis ako na prílohe k internému dokladu, tak na samotnom písomnom vyhotovení Zmluvy o pôžičke, a tiež popieral samotnú existenciu svojej vôle prejať súhlas s preúčtovaním pôžičky poskytnutej úpadcovi podľa prílohy k internému dokladu (a rovnako sa vyjadroval aj ako strana sporu - žalobca v konaní Okresného súdu Námestovo sp. zn. 8C/8/2014 na pojednávaní dňa 1.10.2014 (č. I. 133, 134 spisu), bola táto jeho svedecká výpoveď v celom rozsahu výsledkami vykonaného znaleckého dokazovania vyvrátená. Jeho výpoveď považoval za nehodnovernú, avšak naopak svedeckú výpoveď

svedkyne p. V. K. G. okresný súd hodnotil ako hodnovernú, komplexnú, zrozumiteľnú a jasne korešpondujúcu s výsledkom vykonaného dokazovania, a to najmä výsledkom znaleckého dokazovania v tejto veci, a tiež obsahu výsluchu štatutárneho zástupcu žalovaného v rade 1/ p. V. N. G.. Osobitne zdôraznil, že nebol dôvod jej výpoveď považovať za nedôveryhodnú a to ani vzhľadom na jej rodinný - právny vzťah k štatutárnemu zástupcovi žalovaného v rade 1/ p. V. G. argumentujúc zákonným poučením, ktoré svedkyňi bolo dané a v nadväznosti na to aj závery vyplývajúce z Nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 9.6.2015 č. k. III. ÚS 276/2014-29 ako aj poukazujúc na jej komplexnosť, zrozumiteľnosť, logickú nadväznosť, pričom hodnovernosť obsahu svedeckej výpovede svedkyne p. V. K. G. dotvrdzovala aj samotná Zmluva o pôžičke.

5. Ohľadne právnej úpravy § 59, § 59a Obchodného zákonníka súd prvej inštancie zdôraznil, že v predmetnom spore bolo potrebné aplikovať znenie označenej právnej úpravy avšak platné a účinné v relevantnej dobe, teda k momentu vystavenia pokladničného dokladu z 29.8.2007 podľa č. 1. 8 a k 31.12.2007, teda k momentu vystavenia prílohy k internému dokladu. Označená právna úprava § 59a ods. 1, 2, 3, 4, 5 Obchodného zákonníka ustanovuje zákonné podmienky týkajúce sa subjektov a predmetu prevodu, ako aj vymedzuje právne úkony, na ktoré táto právna úprava dopadá a vo vzťahu ku ktorým právnym úkonom musia byť v tomto ustanovení vymedzené podmienky naplnené na to, aby tento právny úkon nadobudol účinnosť. Táto právna úprava do hmotného práva bola zavedená s účinnosťou od 1.1.2002 a jej účelom je zabezpečenie kontroly ekvivalencie majetku spoločnosťou nadobudnutého (dopadá na obchodné spoločnosti s právnou formou s.r.o. a a.s.), a to konkrétne medzi hodnotou majetku nadobudnutého spoločnosťou na jednej strane a protihodnotou za takto nadobudnutý majetok na druhej strane. V prejednávanej veci, vykonaným dokazovaním nebolo preukázané samotné dojednanie protihodnoty a konkrétna výška takejto protihodnoty za poskytnutý vklad osobou p. S. R. pre úpadcu, tak ako o tom svedčí príloha k internému dokladu. Primárne teda táto skutková okolnosť potom z povahy veci vylúčila aplikáciu úpravy § 59a Obchodného zákonníka v prejednávanej veci a založila záver o nedôvodnosti tejto časti argumentácie žalobcu. Okresný súd o zamietnutí žaloby, nakoľko žalobca, ktorého v tomto konaní ťažilo dôkazné bremeno, dôvodnosť svojich tvrdení, a teda existenciu právneho dôvodu a výšky pohľadávky, určenia ktorých sa touto žalobou domáhal, nepreukázal, oproti čomu žalovaní 1/ a 2/ preukázali dôvodnosť popretia právneho dôvodu a výšky predmetnej pohľadávky tak, ako je čo do rozsahu tejto dôvodnosti popretia konštatované okresným súdom vyššie.

6. Súd prvej inštancie na záver podporne a pre komplexnosť záverov uviedol, že nie je možné potom ani žalobcu považovať za aktívne legitimovaný subjekt v tomto konaní, pretože pri zániku pohľadávky p. S. R. na vrátenie pôžičky v zmysle okresným súdom vyššie uvedených konštatovaní, nemohol tento platne a účinne takúto svoju pohľadávku postúpiť pôvodnému žalobcovi p. Z. C. a táto rovnako nemohla pri absencii existencie spôsobilého predmetu postúpenia takúto pohľadávku ďalej postúpiť žalobcovi - S. C.. V dôsledku týchto záverov bolo ako irelevantne hodnotené namietanie absencie splnenia notifikačnej povinnosti v súvislosti s postúpením vo vzťahu k úpadcovi (tu poukázal okresný súd zároveň na skutočnosť samotného doručenia žaloby v tejto veci žalovaným). Vo vzťahu k poradiu a vymáhateľnosti predmetnej pohľadávky, určenia ktorých sa žalobca v tomto konaní taktiež domáhal, bolo preto na absenciu samotného popretia potrebné prihliadať cez úpravu podľa § 32 ods. 2 ZKR v spojení s § 32 ods. 9 ZKR, ktorá právna úprava zakladá legitimáciu veriteľa domáhať sa určenia popretej pohľadávky výlučne v rozsahu realizovaného popretia. Vo vzťahu k navrhovanému určeniu v časti predmetnej pohľadávky zodpovedajúcej nákladom uplatnenia pohľadávky pred Okresným súdom Námestovo v sume 597,- eura, okresný súd zároveň poukázal pri závere o nedôvodnosti navrhovaného určenia v tejto časti ako takého, na závery NS ČR sp. zn. 36 ICm 3248/2011, 29 ICo 62/2014 zo dňa 31.3.2015 ako aj na závery napríklad podľa uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 115/03 zo dňa 3.7.2003 a v nadväznosti na ne a vyššie uvedené odôvodnenie meritórneho rozhodnutia (ťažiskovo preukázanú dohodu medzi úpadcom a p. S. R. podľa § 570 ods. 1 Občianskeho zákonníka o preúčtovaní finančných prostriedkov pôžičky na vklad do fondu finančnej stability úpadcu, na základe čoho ako nedôvodnú hodnotí časť popretia žalovaného 1/ o premlčaní predmetnej pohľadávky žalobcu, určenia ktorej sa tento v tomto konaní domáhal, pri zohľadnení skutočnosti, že k právnemu dôsledku premlčania práva môže dôjsť len vo vzťahu k existujúcemu právu).“ O nároku na náhradu trov konania okresný súd rozhodol

podľa § 262 ods. 1, 2 CSP, § 255 ods. 1 CSP.

7. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 14CoKR/1/2020-734 z 10. decembra 2020 prvým výrokom potvrdil rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 26Cbi/4/2015-486 z 27. júna 2019 ako vecne správny (§ 387 ods. 1, 2 zákona č.160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku; ďalej len „CSP“) a druhým výrokom priznal žalovanému 1/ a žalovanému 2/ voči žalobcovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

8. Vo veci odvolacej námietky spočívajúcej v namietaní prekvapivého rozhodnutia súdu prvej inštancie, odvolací súd nezistil dôvodnosť tejto námietky žalobcu o takom procesnom postupe súdu prvej inštancie, výsledkom ktorého by došlo k prijatiu prekvapivého (nepredvídateľného) rozhodnutia vo veci samej. Pri zhodnotení celého priebehu prvoinštančného konania mal žalobca, a to od momentu doručenia žaloby s prílohami okresnému súdu až do momentu vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania na pojednávaní dňa 28.5.2019 vytvorený dostatočný priestor pre produkovanie dôkazov voči žalovaným. V tejto súvislosti bolo poukázané na podstatu dôkazného bremena v spore, ktorým sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obo/52/2010 z 24. júna 2010 alebo uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 81/2010 z 31. mája 2010). Podľa odvolacieho súdu vydaniu napadnutého rozhodnutia predchádzala činnosť súdu prvej inštancie, ktorá neznemožnila žalobcovi ako sporovej strane realizáciu jej procesných oprávnení a ani žalobcovi nebola zmarená možnosť aktívnej účasti na konaní, súčasťou ktorej je aj navrhovanie dôkazov. V konečnom dôsledku právo žalobcu na označovanie, navrhovanie dôkazov bolo žalobcom zrealizované, uplatnené.

9. Ohľadne odvolacej námietky žalobcu spochybňujúc hodnovernosť výpovede svedkyne V. K. G. zároveň poukazujúc na to, že výpoveď svedka pána S. R. vyhodnotil ako nevierohodnú a za nevierohodný považoval aj listinný doklad preukazujúci existenciu pohľadávky, a to Dohodu o uznaní dlhu zo dňa 29.08.2007, sa odvolací súd oboznámil so svedeckou výpoveďou svedkyne p. V. K. G. (č. l. 259 spisu) v zmysle zápisnice spisanej okresným súdom dňa 10.8.2017, a tiež jej vyhodnotením okresným súdom v odôvodnení napadnutého rozsudku vo väzbe na odvolacie dôvody žalobcu a dospel k záveru, že nebol zistený priestor na odklon od záverov súdu prvej inštancie, ak okresný súd ustálil že „svedeckú výpoveď svedkyne V. K. G. súd hodnotí ako hodnovernú, komplexnú, zrozumiteľnú a jasne korešpondujúcu výsledkom vykonaného dokazovania, a to najmä výsledkom znaleckého dokazovania v tejto veci a tiež obsahu výsluchu štatutárneho zástupcu žalovaného v rade 1/ V. N. G.?. Odvolací súd pre doplnenie uviedol, že pri hodnotení dôkazu výpoveďou svedka musí súd vyhodnotiť vierohodnosť výpovede s prihliadnutím k tomu, aký má svedok vzťah k účastníkom konania a k prejednávanej veci a aká je jeho rozumová a duševná úroveň, k okolnostiam, ktoré sprevádzali jeho vnímanie skutočností, o ktorej vypovedá, vzhľadom k spôsobu reprodukcie týchto skutočností a k správaniu sa pri výpovedi (presvedčivosť, istota, plynulosť výpovede, ochota vypovedať na otázky a podobne) a k poznatkom, zisteným na základe hodnotenia iných dôkazov (do akej miery je dôkaz výpoveďou svedka súladný s inými dôkazmi, či im odporuje, prípadne, či sa vzájomne dopĺňajú); celkové posúdenie uvedených hľadísk potom poskytuje záver o pravdivosti, či nepravdivosti tvrdených (preukazovaných) skutočností. Skonštatoval, že z priebehu prvostupňového konania, vo vzťahu k výpovediam dotknutých svedkov p. R. a p. V. G., vo väzbe na ich hodnotenie podľa obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplynulo, že by okresný súd nezohľadnil vyššie uvedené kritériá. Ak žalobca v odvolaní tvrdil, že namietané závery okresného súdu v rovine vyhodnotenia vierohodnosti svedkov sú v rozpore s rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, tak odvolací súd konštatoval, že žalobca bližšie nezrejmlil rozhodnutia dovolacieho súdu a ani ním prijaté závery, s ktorými majú byť v rozpore závery okresného súdu a v nadväznosti na to i odvolacieho súdu prijaté vo vyvolanom odvolacom konaní. Ak okresný súd vyhodnocoval dôveryhodnosť ním vypočutých svedkov, tak musel vyhodnocovať skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo v zmysle ich svedeckých výpovedí a úkonov učených v súvislosti s touto konkrétnou prejednávanou vecou argumentujúc tým, že nemožno v prejednávanvej veci bez ďalšieho vyhodnocovať vierohodnosť svedka na základe skutočností, ktoré vyšli najavo v inom (samostatnom) konaní, za iných okolností. Je zrejmé z napadnutého rozhodnutia okresného súdu, že okresný súd práve z týchto postulátov vychádzal, ak konštatoval dôveryhodnosť výpovede svedkyne p. V. G. v bode 33.

napadnutého rozsudku a zároveň v tom istom bode 33. nedôveryhodnosť svedka p. R., ktorá logicky vyplývala zo zistení okresného súdu. Ďalej odvolací súd zdôvodnil neprihliadnutie na rozhodnutie Okresného súdu Žilina sp. zn. 5Cbi/4/2015-731 zo dňa 31. mája 2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13CoKR/29/2019 zo dňa 24.6.2020, na ktoré poukázal žalobca argumentujúc rozdielnosťou skutkových stavov, uplatnených nárokov, posudzovaných okolností (tak ako uviedol vyššie), ale v konečnom dôsledku i samotných výpovedí svedkov a okolností, za ktorých boli výpovede učené.

10. Žalobca namietal aj aplikovanie § 570 ods. 1, od. 2 OZ zo strany súdu prvej inštancie, pričom podľa neho neboli na to splnené podmienky, nakoľko pre aplikovanie daného ustanovenia je potrebné, aby existoval nejaký záväzok alebo povinnosť pôvodného veriteľa S. R. voči úpadcovi, avšak existoval len starý záväzok dlžníka. Žiaden nový záväzok dlžníkovi nevznikol, existoval len záväzok úpadcu voči pôvodnému veriteľovi na vrátenie pôžičky vo výške 300.000,- Sk. V súvislosti s touto odvolacou argumentáciou žalobcu odvolací súd poukázal na závery súdu prvej inštancie v bode 33. napadnutého rozsudku, s ktorými sa vzhľadom na obsah spisového materiálu a výsledkov vykonaného dokazovania stotožnil. Na doplnenie opätovne poukázal na svedeckú výpoveď V. K. G.. Ak okresný súd ustálil vznik reálneho kontraktu medzi p. S. R. ako veriteľom a úpadcom ako dlžníkom - Zmluvy o pôžičke k 29.08.2007, tak odvolací súd sa s týmto záverom ako s vecne správnym stotožnil. Samotný právny úkon Prílohy k internému dokladu hodnotil okresný súd ako zachytenie prejavu vôle osoby svedka p. S. R., ktorým tento akceptoval návrh dohody úpadcu podľa § 570 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ak bol súdom prvej inštancie posúdený úkon - Príloha k internému dokladu IN 007, a to z hľadiska náležitosti určitosti obsahu prejavenej vôle predmetného úkonu, tak práve podľa tohto listinného dôkazu bolo možné ustáliť jeho platnosť, a to ako určitý právny úkon, teda právny úkon majúci pri vymedzení jeho predmetu takú kvalitu, ktorá vylučuje nejednoznačnosť alebo neurčitosť vymedzenia predmetu tohto právneho úkonu, teda jeho samotného vecného obsahu, s ktorým záverom sa odvolací súd ako s vecne správnym stotožnil. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolacím súdom nebolo možné vyhodnotiť namietané závery okresného súdu žalobcom ani ako rozporné s rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Obo/18/2008 zo dňa 05.03.2009 a rozhodnutím Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 2 Cdon/257/1997 z 29.10.2010.

11. Vo vzťahu k odvolacej námietke namietajúcej nesprávnosť hodnotenia Dohody o uznaní dlhu zo dňa 29.08.2007 odvolací súd jednak dospel k záveru, že žalobca vyčítal súdu prvej inštancie vo svojej podstate nesprávnosť hodnotenia tejto dohody, avšak bez toho, aby sám žalobca zdôvodnil a bližšie ozrejmil svoje myšlienkové pochody, v čom by prípadné odlišné vyhodnotenie predmetnej dohody spôsobilo nesprávnosť záverov súdu prvej inštancie v skutkovej a právnej rovine najmä v nosných častiach, v ktorých súd prvej inštancie konštatoval, že Zmluva o pôžičke zo dňa 29.08.2007, bola preukázateľne spísaná až vo februári 2008, čo súd konštatuje na základe jednoznačného a súdom priamo vnímaného vyjadrenia sa svedkyne V. K. G., a preto nemala žiaden vplyv na právne účinky dohody zmluvných strán, už existujúcej neformálne uzatvorenej Zmluvy o pôžičke, ktorá vznikla medzi p. S. R. ako veriteľom a úpadcom ako dlžníkom na základe poskytnutia finančných prostriedkov v objeme 300.000,- Sk na základe pokladničného dokladu a ani na následne uzatvorenú dohodu týchto zmluvných strán o tom, že finančné prostriedky pôžičky budú preúčtované do fondu finančnej stability nenavyšujúceho základné imanie úpadcu, ako to vyplýva z prílohy k internému dokladu podpísaného p. S. R., ktorá skutočnosť podpisu tohto dokladu označenou osobou svedka p. S. R. jednoznačne a spoľahlivo vyplývala zo záverov znaleckého dokazovania nariadeného v tejto veci, a to konkrétne zo záveru znaleckého posudku PhDr. PaedDr. Eriky Strakovej, znalkyne z odboru písmostnalectvo, odvetvie ručné písmo /identifikácia pisateľa/ č. 36/2018 znalecký posudok č. 69/2018 na jeho strane 19, časť III“.

12. Vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalobcu týkajúcej sa účtovania sa odvolací súd stotožnil s odôvodnením súdu prvej inštancie. Okrem toho nad rámec odvolacích dôvodov vo vzťahu k argumentácii žalobcu, že nedošlo k preúčtovaniu pôžičky, odvolací súd poukázal na to, že ostatné kapitálové fondy v účtovných predpisoch sú upravené: Na účte 413 - Ostatné kapitálové fondy sa účtujú ostatné peňažné kapitálové vklady aj nepeňažné kapitálové vklady, ktoré pri ich vytvorení nezvyšujú

základné imanie účtovnej jednotky a nie je pre ne v predchádzajúcich účtoch tejto účtovnej skupiny samostatný syntetický účet. V prospech účtu sa účtuje najmä bezodplatne prijatý majetok od spoločníkov [§ 59 ods. 6 opatrenia č. 23054/2002-92, ktorým sa ustanovujú podrobnosti o postupoch účtovania a rámcovej účtovnej osnove pre podnikateľov účtujúcich v sústave podvojného účtovníctva v z. n. p. (ďalej len „Postupy účtovania v PÚ“)]. Vklad do ostatných kapitálových fondov je vklad dobrovoľný. O dobrovoľnosti sa hovorí preto, že v Obchodnom zákonníku nie sú upravené ako povinné, resp. v Obchodnom zákonníku nie sú upravené vôbec, je to nad rámec Obchodného zákonníka. Je to vklad, ktorý nie je vkladom do základného imania a nepredstavuje ani emisné ážio, ani zákonný rezervný fond. Tieto tri položky totiž v Obchodnom zákonníku upravené sú. Tieto fondy sú podľa odvolacieho súdu aj v duchu Druhej smernice Rady 77/91/EHS, aj v duchu slovenského Obchodného zákonníka, lebo je v prospech zásady udržiavania základného imania spoločnosti, deklarovanej Druhou smernicou Rady 77/91/EHS z 13. decembra 1976 o koordinácii ochranných opatrení, ktoré členské štáty vyžadujú od obchodných spoločností na ochranu záujmov spoločníkov a tretích osôb. V prípade, že by spoločnosť dosahovala straty, môže ich uhradiť z ostatných kapitálových fondov, bez toho, aby musela na ich úhradu použiť základné imanie prostredníctvom administratívne náročnej procedúry zníženia základného imania. Z týchto dôvodov potom nemohol odvolací súd mať za to, že argumentácia žalobcu v odvolaní „Na to, aby mohlo dôjsť k účinnému vzdaniu sa pohľadávky spoločníka voči spoločnosti, zákon vyžaduje písomnú formu takéhoto právneho úkonu. V takomto prípade sa vyžaduje použitie právnej úpravy ust. § 574 ods. 1 Obč. zák. ohľadom zmluvy o odpustení dlhu alebo právnej úpravy ust. 524 ods. 1 Obč. zák., ktorá upravuje zmluvu o postúpení pohľadávky. Pri oboch typoch zmlúv sa však vyžaduje, aby bola zmluva uzatvorená písomne!“, vzhľadom na skutkový stav prejednávanej veci, mohla mať vplyv na vecnú správnosť záverov súdu prvého stupňa, ak v zmysle § 59 Obchodného zákonníka za predmet vkladu sa definuje peňažné a nepeňažné plnenie, ktoré sa vkladateľ zaväzuje previesť na spoločnosť, pričom rozsah zdrojov poskytnutých spoločnosti v podobe vkladu je v podstate určujúcim aj pre právne postavenie spoločníka v spoločnosti a pre mieru jeho účasti na výsledkoch hospodárenia spoločnosti. Len ak by skutočnosti v zmysle č. 1. 32 spisu Prílohy k internému dokladu IN 007 spĺňali definíciu vkladu, tak by bol namieste postup v zmysle § 59 ods. 5 veta prvá Obchodného zákonníka uvádzaný žalobcom v odvolaní, ktorá situácia však podľa záverov súdu prvej inštancie nenastala, ak okresný súd uviedol, že „súd konštatuje, potvrdil p. S. R. v obsahu tejto prílohy k internému dokladu prejavenu vôľu, podľa ktorej súhlasí s prevodom svojej pôžičky do spoločnosti AFRESH, a.s., ako vklad do vlastného imania nezvyšujúceho základné imanie na účet 413.001 - Fond finančnej stability“, z ktorých skutočností podľa odvolacieho súdu nebolo možné konštatovať, že tento vklad by bol v podstate určujúcim aj pre právne postavenie spoločníka p. R. v spoločnosti a pre mieru jeho účasti na výsledkoch hospodárenia spoločnosti. V podrobnostiach v tejto časti ako aj v rovine odvolacej argumentácie žalobcu, čo sa týka vyhodnotenia (ne)aplikácie § 59a Obchodného zákonníka okresným súdom, sa odkázalo na dostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu cez úpravu v § 387 ods. 2 CSP.

13. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f/ CSP, že súdy mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovali jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ako aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

14. Pokiaľ ide o dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP, podľa dovolateľa k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu došlo nesprávnym postupom súdu prvej inštancie, v dôsledku ktorého prijal právny záver spočívajúceho v tom, že „bola preukázaná dohoda medzi úpadcom a p. S. R.M.V. podľa § 570 ods. 1 OZ o preúčtovaní finančných prostriedkov pôžičky na vklad do fondu finančnej stability úpadcu na základe listiny označenej ako Prílohy k internému dokladu IN 007 zo dňa 31.12.2007 a o tom, že výpoveď svedkyne V. K. G. je vierohodná“, ktorý dovolateľ považuje za nesprávny a nesúhlasí s ním. Mal za to, že ani v rámci odvolacieho konania nedošlo k odstráneniu ním vytýkaných procesných pochybení uvádzajúc, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje žiadnu argumentáciu k jeho odvolacej argumentácii, ktorá sa týka otázky možnosti preúčtovania finančných prostriedkov

pôžičky na vklad do fondu finančnej stability úpadcu na základe listiny označenej ako Prílohy k internému dokladu IN 007 zo dňa 31.12.2007. Konštatoval, že odvolací súd vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu uviedol v podstate iba to, že sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie. Taktiež namieta, že odvolací súd sa nezaoberal s jeho podaním zo dňa 15.10.2019 v spojení s podaním žalobcu zo dňa 17.10.2019. Na záver zosumarizoval, že súd prvej inštancie a odvolací súd nevykonali ústavný výklad aplikovanej právnej normy na zistený stav vecí, a že výkladom týchto ustanovení obmedzili základné práva žalobcu spôsobom zasahujúcim do ich podstaty. Taktiež vytkol, že súdy nižšej inštancie vyhodnotili vykonané dokazovanie jednostranne v prospech žalovaných a v rozpore s princípom zakotveným v čl. 6 ods. 1 CSP.

15. Pokiaľ ide o dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP žalobca uviedol, že podľa neho súdy nižšej inštancie vec nesprávne právne posúdili, ak dospeli k záveru, že bolo možné a aj došlo k preúčtovaniu finančných prostriedkov pôžičky na vklad do fondu finančnej stability úpadcu na základe listiny označenej ako Prílohy k internému dokladu IN 007 zo dňa 31.12.2007, a že táto listina je dvojstranný právny úkon ako aj to, že je platná z hľadiska jeho určitosti. V tejto súvislosti argumentoval rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžfk/33/2017, ktorý vyslovil právny záver, že úmysel účastníkov dohodnúť nový záväzok nahrádzajúci pôvodný nemožno prezumovať, musí byť nepochybný. Podľa neho privatívna novácia podľa § 570 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej ako „OZ“) patrí medzi skutočnosti, ktoré spôsobujú zánik záväzku na zmluvnom základe, bez uspokojenia veriteľa. Na rozdiel od iných právnych skutočností, ktoré majú za následok zánik záväzkov, privatívna novácia súčasne nahrádza doterajší záväzok novým. Podľa neho závery súdov nižšej inštancie sú v rozpore aj s právnou vetou rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Obo/18/2008, podľa ktorého predpokladom platnosti právneho úkonu je jeho určitosť. Neobstojí potom argumentácia všeobecných súdov o tom, že nárok žalobcu zanikol v dôsledku prevedenia pôžičky do fondu stability úpadcu. K takémuto prevodu právne nikdy nedošlo a s takýmto prevodom právny predchodca žalobcu nikdy nevyslovil súhlas. Právny úkon je neurčitý, a teda neplatný, ak nie je jednoznačný, v dôsledku čoho sa neurčitým stáva jeho vecný obsah. V tomto smere bolo poukázané aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 2Cdon/257/97, ktorý dôvodil, že neurčitosť obsahu právneho úkonu nemožno preklenúť ani použitím výkladových pravidiel podľa § 35 ods. 2 OZ. Ďalej dôvodil, že rozhodnutie odvolacieho súdu je v rozpore s právnou vetou rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/42/2010 a to ohľadne predvídateľnosti rozhodnutia. Zdôraznil, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je dokonca v rozpore s vlastnou rozhodovacou činnosťou Krajského súdu v Žiline in concreto poukazujúc na závery rozhodnutí sp. zn. 13CoKR/292019 a sp. zn. 5Cbi/4/2015, ktoré obsahovo posudzovali obdobnú Prílohu k internému dokladu (odlišnosť len ohľadne sumy a označenia) v tom zmysle, že nikdy nemohlo dôjsť k zániku pohľadávky z pôžičky takouto formou „preúčtovania“. Vzhľadom na to podľa dovolateľa odvolací súd nesprávne právne a v rozpore s vlastnou judikatúrou posúdil otázku existencie privatívnej novácie, v dôsledku čoho rozhodol aj v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou Ústavného súdu Slovenskej republiky (viď č. k. IV. ÚS 499/2011). Namieta, že v požadovanej miere neodôvodnil odlišnosť svojich prijatých záverov, resp. nevyjadril, ktoré kvalitatívne zásadné skutkové a právne okolnosti dávali základ pre závery súdu prvej inštancie vyjadrené v napadnutom rozhodnutí oproti iným obdobne prebiehajúcim sporom. Podľa názoru žalobcu mali súdy nižšej inštancie dospieť k záveru, že nebolo možné a ani nedošlo k preúčtovaniu finančných prostriedkov pôžičky na vklad do fondu finančnej stability úpadcu na základe listiny označenej ako Prílohy k internému dokladu IN 007 zo dňa 31.12.2007 a tiež, že predmetnú listinu nie je možné považovať za určitý dvojstranný právny úkon. Má za to, že na základe vyššie uvedenej prílohy nemohlo nikdy dôjsť k zániku povinnosti úpadcu plniť zo zmluvy o pôžičke, ktorá bola zo strany pôvodného veriteľa pána R. poskytnutá úpadcovi dňa 29.08.2007 vo výške 300.000,- Sk, pričom ani akákoľvek ústna zmluva nebola nikým potvrdená. Daná skutočnosť z interného dokladu nevyplyva a už vôbec nie je zřejmé, že by došlo k ústnej privatívnej novácii. Zo strany súdov nižšej inštancie bolo nesprávne keď aplikovali § 570 ods. 1, 2 OZ, nakoľko podľa žalobcu žiaden nový záväzok dlžníkovi nevznikol, existoval len záväzok úpadcu voči pôvodnému veriteľovi na vrátenie pôžičky vo výške 300.000,- Sk. Žalobca uviedol, že nikdy nebol vyslovený súhlas s prevodom pôžičky vo výške 300.000,- Sk ako vkladu do vlastného imania spoločnosti bez zvýšenia jej základného imania. Okrem iného namieta selektívne hodnotenie vykonaných dôkazov a to v prospech jednej strany, čo podľa neho spôsobuje arbitrárnosť

výrokov napadnutého rozhodnutia a to ohľadne toho, že súd prvej inštancie vyhodnotil dohodu o uznaní dlhu zo dňa 29.08.2007 ako nevierohodnú preto, lebo strany konania nenavrhli pána Štrbáňa (mal konať za dlžníka ako predseda predstavenstva strany sporu) vypočuť, avšak výpoveď konateľ a žalovaného 1/ v zhode so svedkyňou p. G. uznal za dôveryhodnú. Ohľadne spochybňovania výpovede svedkyne p. G., argumentoval rovnakými tvrdeniami uvedenými v podanom odvolaní (poukaz na vedené trestné stíhanie na OKP OR PZ Žilina pod sp. zn. ČVS: ORP/1123/1-VYS-ZA-2018 a na Okresnej prokuratúre Žilina pod sp. zn. 3Pv 411/19. Podľa žalobcu nesprávnosť napadnutého rozhodnutia a nesprávnosť úvah súdu prvej inštancie ohľadom § 59 Obz. spočíva aj v tom, že pokiaľ by bolo pravdivé tvrdenie žalovaného 1/, že k zániku pôžičky malo dôjsť jej preúčtovaním do fondu finančnej stability, potom by takéto plnenie muselo byť zdanené, pričom však k žiadnemu zdaneniu „preúčtovanej pôžičky“ nedošlo, čoho dôkazom je tvrdenie žalobcu a nakoniec aj žalovaného o tom, že pohľadávka z titulu zmluvy o pôžičke v pôvodnej výške 300.000,- Sk stále existuje. Zhrnul, že rozsudok odvolacieho súdu bol založený na nesprávnom právnom posúdení veci, na nesprávnych skutkových zisteniach a na neúplnom dokazovaní, čím sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

16. K dovolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný 1/, ktorý považuje žalobcom podané dovolanie v celom rozsahu za nedôvodné. V celom rozsahu sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie ako aj napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu, ktoré považuje za správne a riadne odôvodnené.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 CSP) a oprávnenou osobou (§ 424 CSP), zastúpenou v dovolacom konaní v zmysle § 429 ods. 1 CSP skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože nie je prípustné.

18. Podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

19. Podľa § 431 ods. 1, 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie v čom spočíva táto vada.

20. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorým je možné napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu pri splnení zákonom stanovených predpokladov a podmienok. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

21. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení upravujúcich otázku prípustnosti dovolania je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúce z ust. § 420 alebo § 421 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až § 435 CSP.

22. Dovolateľ v dovolaní ako dôvod, z ktorého vyvodzuje jeho prípustnosť, uvádza ustanovenie § 420 písm. f/ CSP, pričom túto vadu videl jednak v tom, že súd prvej inštancie vychádzal z nesprávne zisteného skutkového stavu ak dospel k záveru že „bola preukázaná dohoda medzi úpadcom a p. S. R.

podľa § 570 ods. 1 OZ o preúčtovaní finančných prostriedkov pôžičky na vklad do fondu finančnej stability úpadcu na základe listiny označenej ako Prílohy k internému dokladu IN 007 zo dňa 31.12.2007 (nedostatočne zistený skutkový stav)? absencia odôvodnenia k podstatnej argumentácii žalobcu týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia otázky možnosti preúčtovania finančných prostriedkov pôžičky na vklad do fondu finančnej stability úpadcu na základe listiny označenej ako Prílohy k internému dokladu IN 007 zo dňa 31.12.2007 a to aj ohľadne jej posúdenia ako dvojstranného právneho úkonu aj z hľadiska platnosti tohto právneho úkonu? nezaobranie sa jeho podaním zo dňa 15.10.2019 v spojení s podaním žalobcu zo dňa 17.10.2019? taktiež namietal prihladenie na výpoveď svedkyne V. K. G., ktorú označil za nedôveryhodnú? nedostatok odôvodnenia odvolacieho súdu k jeho odvolacej argumentácii, ktorá sa týka otázky možnosti preúčtovania finančných prostriedkov pôžičky na vklad do fondu finančnej stability úpadcu na základe listiny označenej ako Prílohy k internému dokladu IN 007 zo dňa 31.12.2007? nevykonanie výkladu aplikovanej právnej normy na zistený stav veci, a že výkladom týchto ustanovení boli obmedzené jeho základné práva spôsobom zasahujúcim do ich podstaty? jednostranné hodnotenie vykonaných dôkazov v prospech žalovaných a nevykonanie ním navrhnutých dôkazov, resp. neprihladenie na jeho predstretú argumentáciu.

23. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP možno zahrnúť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (nielen na uvedenie „aspoň nejakých“ dôvodov, ale dostatočných argumentov reagujúcich na relevantné námietky odvolateľa zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom, pričom k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu nedochádza len úplnou absenciou odôvodnenia, ale aj jeho nedostatočnosťou alebo nezrozumiteľnosťou či svojvoľnosťou - vid' napr. II US 419/2021), na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). V súvislostiach vymedzenia prípustnosti dovolania podľa § 420 f CSP je kľúčovým pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle judikatúry ústavného súdu však iný pojem ako procesný postup, a to „právo na spravodlivý proces“ so všetkými jeho obsahovými atribútmi a garanciami v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a ústavného súdu. Všeobecné súdy teda pri výklade a aplikácii aj procesných právnych noriem musia uprednostniť vždy ten z rôznych do úvahy prichádzajúcich výkladov, ktorý je priaznivejší, ústretovejší a zabezpečujúci plnohodnotnejšiu realizáciu práv pre stranu sporu. Jednotlivec sa totiž obracia na súd s požiadavkou o poskytnutie súdnej ochrany jeho ohrozenému alebo porušenému právu s dôverou, že táto ochrana bude poskytnutá spravodlivo a v súlade s právnym poriadkom vrátane európskej úrovne štandardov ochrany ľudských práv (II. US 419/2021). Pod pojmom „nesprávny procesný postup“, ktorý odôvodňuje prípustnosť dovolania podľa § 421 f CSP v zmysle vyššie uvedenej aktuálnej judikatúry ústavného súdu možno rozumieť faktickú činnosť alebo nečinnosť súdu, procedúru prejednania veci (to, ako súd viedol spor), znemožňujúcu strane sporu plnohodnotnú realizáciu jej procesných oprávnení, mariacu možnosť jej aktívnej účasti na konaní, ale aj absenciu odôvodnenia súdneho rozhodnutia, jeho nedostatočnosť, nezrozumiteľnosť, nepresvedčivosť, či svojvoľnosť, nezabezpečujúcu všetky atribúty a garancie spravodlivej súdnej ochrany. Nemožno totiž oddeľovať procesný postup súdu a rozhodnutie, ktoré je jeho sumárom a výsledkom, pretože celý faktický procesný postup súdu a naň nadväzujúci myšlienkový pochod hodnotenia skutkového stavu a jeho subsumovania pod relevantnú právnu normu je stelesnený v odôvodnení rozhodnutia súdu a práve cez odôvodnenie rozhodnutia musí byť preskúmateľný (pozri aj nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 120/2020 z 21. januára 2021, body 37 až 41).

24. Dovolací súd považuje za potrebné poukázať na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, ale neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, akým majú byť posúdené. Význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je v zásade v právomoci orgánu, ktorý rozhoduje o merite veci. Z uvedeného vyplýva, že právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe zahŕňa právomoc posúdiť

to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné (I. ÚS 52/03).

25. Odôvodnenie dovolaní napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle § 393 CSP. Dovolací súd upozorňuje, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok. V nadväznosti na uvedené dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Žalobca preto neopodstatnene namieta, že odvolací súd vydal nedostatočné a nepresvedčivé rozhodnutie vychádzajúce z nesprávnych právnych záverov. Odvolací súd sa v danom prípade plne stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, z čoho je zrejmé, že na posudzovaný prípad aplikoval tie isté ustanovenia toho istého právneho predpisu, ako súd prvej inštancie, pričom svojím postupom nevyhlásil žalobcu z realizácie jeho procesných práv. V uvedenej súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd nemusí dať v odôvodnení svojho rozhodnutia odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom skúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil, a že pri rozhodovaní nezohľadnil resp. sa nezaoberal s odvolacou argumentáciou žalobcu. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu konkrétne z bodu 55. vyplýva, že súd sa zaoberal odvolacou argumentáciou spočívajúcou ohľadne preúčtovania finančných prostriedkov pôžičky na vklad do fondu finančnej stability úpadcu na základe listiny označenej ako Prílohy k internému dokladu IN 007 zo dňa 31.12.2007, v rámci ktorého odkázal na rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorý sa vyslovene vyjadril aj k aplikácii úpravy § 570 ods. 1, 2 OZ. Čo sa týka žalobcovej namietanej podľa neho chýbajúcej argumentácie odvolacieho súdu k jeho odvolacej námietke ohľadne nesprávneho právneho posúdenia listiny označenej ako Príloha k internému dokladu IN 007 zo dňa 31.12.2007 dovolací súd poukazuje na bod 53. odôvodnenia odvolacieho súdu, z ktorého vyplýva, že sa odvolací súd vyjadril aj k namietanej otázke platnosti vyššie uvedeného právneho úkonu, nakoľko z hľadiska náležitosti obsahu prejavenej vôle predmetného úkonu bolo možné z hľadiska jeho určitosti ustáliť jeho platnosť v spojení s konštatovaním súdu prvej inštancie, ktorý v bode 33. svojho rozhodnutia konštatoval nasledovné, že „z obsahu prílohy k internému dokladu podľa č. 1. 32 jednoznačne, určito a nezameniteľne vyplýva konkrétny obsah tohto právneho úkonu prostredníctvom sumáru údajov číniacich ho jednoznačným a určitým, a to bez potreby osobitnej aplikácie výkladových pravidiel, pretože označený obsah tohto právneho úkonu je sám o sebe jasný, jednoznačný a nepochybný. Súdom nebol vo vzťahu k tomuto právnomu úkonu zistený ani žiaden iný dôvod neplatnosti ?, pričom je zrejmé, že odvolací súd sa s daným stotožnil, nakoľko potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie. Z rozhodnutia odvolacieho súdu tiež vyplýva, že sa vyjadril aj k podaniu žalobcu zo dňa 15.10.2019, v jeho časti označenej žalobcom ako II. „Nová právna skutočnosť“ v spojení s podaním žalobcu zo dňa 17.10.2019 označeným ako „Oprava zrejmej nesprávnosti vo vyjadrení žalobcu zo dňa 15.10.2019“. Z vyššie uvedeného jednoznačne vyplýva, že sa súdy nižšej inštancie riadne vysporiadali s odvolacou argumentáciou žalobcu, ktorú aj v potrebnom rozsahu odôvodnili. V danej súvislosti dovolací súd tiež zdôrazňuje, že z rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, prečo odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a akými podstatnými úvahami sa pri svojom rozhodovaní riadil. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí výslovne konštatoval, že sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie, pričom na doplnenie správnosti tohto záveru uviedol rozsiahlu argumentáciu (viď bod 46 až 57. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, a to vo veci posúdenia namietanej Prílohy k internému dokladu IN 007 zo dňa 31.12.2007, Dohody o uznaní dlhu zo dňa 29.08.2007, výpovede svedka V. K. G., ako aj otázky preúčtovania finančných prostriedkov pôžičky na vklad do fondu finančnej stability úpadcu na základe listiny označenej ako Prílohy k internému dokladu IN 007 zo dňa 31.12.2007), v súlade so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie a vyplývajúcim z obsahu spisu, pričom sám uviedol, že v odvolacom konaní nebolo potrebné doplniť ani zopakovať dokazovanie.

26. Dovolateľ ďalej namietal vecný obsah rozhodnutí súdov nižšej inštancie, spôsob, ako súdy posúdili žalobcom uplatnený nárok a jeho opodstatnenosť, resp. vyjadril svoju všeobecnú nespokojnosť s

vecným posúdením nároku žalobcu a to najmä ohľadne vo vzťahu k posúdeniu Dohody medzi úpadcom a p. S. R. podľa § 570 ods. 1 OZ o preúčtovaní finančných prostriedkov pôžičky na vklad do fondu finančnej stability úpadcu na základe listiny označenej ako Prílohy k internému dokladu IN 007 zo dňa 31.12.2007, a tiež prihliadnutie, resp. vyhodnotenie výpovede svedkyne V. K. G. ako dôveryhodnej aj napriek jeho tvrdeniam spochybňujúcich jej dôveryhodnosť.

27. S ohľadom na uvedené dovolací súd dopĺňa, že pokiaľ dovolateľ súdom vytýka nesprávnosť hodnotenia výsledkov dokazovania, či jednostranné hodnotenie vykonaných dôkazov v prospech žalovaných, dovolací súd pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Nová právna úprava na podstate uvedeného nič nezmenila.

28. V tejto súvislosti dovolací súd upriamuje pozornosť na to, že zákon vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov a táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu, pričom hodnotiaci úvaha súdu musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a výsledok hodnotenia dôkazov majú byť súčasťou rozsudku. Uvedené nezakladá vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, lebo to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strany mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčení (obdobne R 125/1999, R 6/2000). Rovnako, pokiaľ by aj súd niektorý z vykonaných dôkazov vyhodnotil nesprávne, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá a nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné. Dovolací súd zdôrazňuje, že procesným pochybením by bol taký postup súdu, ktorý by procesnej strane v konaní znemožnil dôkazy predkladať alebo navrhovať, čo však dovolateľ nenamietal. Dovolací súd upriamuje pozornosť na to, že v zmysle ustanovenia § 442 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd a sám dokazovanie nevykonáva, z čoho vyplýva, že skutkový stav veci zistený odvolacím súdom nepodlieha prieskumu v dovolacom konaní. V dovolacom konaní preto dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, pretože nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu), nakoľko v dovolacom konaní je dokazovanie vylúčené. Dovolaním sa preto nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Teda námietka dovolateľa k spôsobu hodnotenia vykonaného dokazovania vzhľadom na uvedené nie je dôvodná.

29. Vo vzťahu k dovolacej námietke, že súdy nižšej inštancie vyhodnotili vykonané dokazovanie jednostranne v prospech žalovaných v rozpore s princípom uvedeným v čl. 6 ods. 1 CSP, dovolací súd dodáva, že vo veci konajúce súdy, tak súd prvej inštancie, ako aj súd odvolací, vykonané dôkazy dostatočne jasne a zrozumiteľne vyhodnotili v písomnom odôvodnení svojich rozhodnutí, rešpektujúc zákonnú požiadavku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP, (uplatňované aj v odvolacom konaní podľa § 378 ods. 1 CSP). Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“), iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej nedôvodnosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

30. K dovolacej argumentácii týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia nároku žalobcu z titulu nevykonania výkladu aplikovanej právnej normy na zistený stav veci a to ustanovenia § 570 OZ, a že výkladom týchto ustanovení boli obmedzené základné práva žalobcu spôsobom zasahujúcim do ich podstaty, dovolací súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej úpravy dospel dovolací súd k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

31. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

32. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

33. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že postupom odvolacieho súdu nedošlo k vade v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, ktorá by zakladala porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces tak, ako to má na mysli citované ustanovenie CSP a v preskúmvanej veci tak nebola splnená podmienka prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, čo zakladá dôvod na odmietnutie dovolania v zmysle ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

34. Žalobca prípustnosť dovolania vyvodzoval aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. V tejto súvislosti dovolací súd uvádza, že podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

35. Podľa § 432 ods. 1, 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

36. Podľa ustanovenia § 447 písm. f/ CSP, dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

37. Prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP sa vždy vzťahuje na právnu otázku, ktorej vyriešenie viedlo k záverom uvedeným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania potom bude, vzhľadom na viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (ustanovenie § 440 CSP), závisieť od toho, či a ako dovolateľ vymedzil dovolaciu otázku zásadného právneho významu a či ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje príslušné zákonné ustanovenie. Povinnosťou dovolateľa kvalifikovane zastúpeného advokátom je teda uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne a konkretizovať, ako podľa jeho názoru mal odvolací súd konkrétnu právnu otázku správne vyriešiť. Zároveň musí dovolateľ špecifikovať pri vymedzenej právnej otázke odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, pričom musí ísť o takú právnu otázku, ktorá je pre rozhodnutie vo veci samej kľúčová. Iba ak sú všetky uvedené kumulatívne podmienky splnené, môže dovolací súd pristúpiť k uskutočneniu meritórneho dovolacieho prieskumu.

38. Z uvedeného vyplýva, že aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí ísť - okrem špecifikovaných podmienok - predovšetkým o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený

skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (viď uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo 222/2009 z 26. februára 2010). K tomu treba ešte uviesť, že záver súdu o tom, či je určitá skutočnosť preukázaná alebo nie, je výsledkom hodnotenia vykonaných dôkazov. Ide o skutkovú úvahu, nie o právne posúdenie (viď napr. II. ÚS/ 205/2022). Ani samotné spochybňovanie výsledkov dokazovania (v súvislosti s tým, že žalobca neunesol dôkazné bremeno) nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP viď napr. I.ÚS 190/2022).

39. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ za nesprávne právne posúdenie považuje to, že súdy nižšej inštancie dospeli k záveru, že bolo možné a aj došlo k preúčtovaniu finančných prostriedkov pôžičky na vklad do fondu finančnej stability úpadcu na základe listiny označenej ako Prílohy k internému dokladu IN 007 zo dňa 31.12.2007, a že táto listina je dvojstranný právny úkon ako aj to, že je platná z hľadiska jeho určitosti. Podľa dovolateľa mali súdy nižšej inštancie tieto otázky správne posúdiť tak, že nebolo možné a ani nedošlo k preúčtovaniu finančných prostriedkov pôžičky na vklad do fondu finančnej stability úpadcu na základe listiny označenej ako Prílohy k internému dokladu IN 007 zo dňa 31.12.2007, a že táto listina nie je dvojstranný právny úkon a je listinou neurčitou. Nebolo ani zistené, že by došlo k uzavretiu privatívnej novácie v ústnej forme. V tejto súvislosti argumentoval rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžfk/33/2017, ktorý vyslovil právny záver, že úmysel účastníkov dohodnúť nový záväzok nahrádzajúci pôvodný nemožno prezumovať, musí byť nepochybný. Taktiež argumentoval tým, že privatívna novácia podľa § 570 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej ako „OZ“) patrí medzi skutočnosti, ktoré spôsobujú zánik záväzku na zmluvnom základe, bez uspokojenia veriteľa. Na rozdiel od iných právnych skutočností, ktoré majú za následok zánik záväzkov, privatívna novácia súčasne nahrádza doterajší záväzok novým. Vo vzťahu k namietanej neplatnosti listiny označenej ako Prílohy k internému dokladu IN 007 zo dňa 31.12.2007 z dôvodu jej neurčitosti argumentoval rozhodnutím Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 2Cdon/257/97, rozhodnutím Najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/42/2010 a sp. zn. 3Obo/18/2008, rozhodnutím Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13CoKR/292019 a sp. zn. 5Cbi/4/2015. Vzhľadom na to podľa dovolateľa odvolací súd nesprávne právne a v rozpore s vlastnou judikatúrou posúdil otázku existencie privatívnej novácie, keď aplikovali § 570 ods. 1, 2 OZ, nakoľko podľa žalobcu žiaden nový záväzok dlžníkovi nevznikol, existoval len záväzok úpadcu voči pôvodnému veriteľovi na vrátenie pôžičky vo výške 300.000,- Sk. Dovolateľ tiež namietal nesprávne vyhodnotenie (ne) aplikácie § 59a Obchodného zákonníka, a že v požadovanej miere neodôvodnil odlišnosť svojich prijatých záverov, resp. nevyjadril, ktoré kvalitatívne zásadné skutkové a právne okolnosti dávali základ pre závery súdu prvej inštancie vyjadrené v napadnutom rozhodnutí oproti iným obdobne prebiehajúcim sporom.

40. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ v rámci právneho posúdenia namieta skutočnosti týkajúce sa spochybňovania zisteného skutkového stavu, ku ktorému došli súdy nižšej inštancie na základe nimi vykonaného dokazovania, a to vo vzťahu k ich záveru, podľa ktorého mali za to, že v predmetnom konaní došlo k preúčtovaniu finančných prostriedkov pôžičky na vklad do fondu finančnej stability úpadcu na základe listiny označenej ako Prílohy k internému dokladu IN 007 zo dňa 31.12.2007, a že táto listina je dvojstranný právny úkon ako aj to, že je platná z hľadiska jeho určitosti. Dovolací súd ohľadne tohto poukazuje na body 26 až 29 tohto rozhodnutia konštatujúc, že namietanie nesprávneho právneho posúdenia žalobcom v tomto konkrétnom prípade je založené na skutkovom zistení súdu prvej inštancie a závere z neho vyplývajúcom (z vyhodnotenia vykonaných dôkazov - viď bod 33. a 34. jeho odôvodnenia). Uvedené sa týka aj namietanej neplatnosti právneho úkonu označeného ako Príloha k internému dokladu IN 007 zo dňa 31.12.2007 z dôvodu neurčitosti jeho obsahu prejavenej vôle. Určitosť, resp. neurčitosť právneho úkonu je daná samotným obsahom listiny, na ktorej je zaznamenaný. Určitosť písomného prejavu vôle je objektívnou kategóriou, a taký prejav vôle by nemal vzbudzovať dôvodné pochybnosti o jeho obsahu ani u tretích osôb. Súd prvej inštancie jednoznačne dospel k záveru ohľadne platnosti namietaného právneho úkonu, nakoľko mal preukázaný prejav vôle zo strany p. R., ktorý bol okrem iného potvrdený jeho podpisom, ktorého pravosť overil záver znaleckého overovania a tiež výpoveď svedkyne V. G.. Vzhľadom na uvedené nebol zo strany súdu dôvod pochybovať o náležitosti určitosti obsahu prejavenej vôle namietaného listinného dôkazu (prílohy k

internému dokladu). Vzhľadom na vyššie uvedené má dovolací súd za to, že sa nejedná o právnu otázku zameranú na interpretáciu alebo aplikáciu konkrétneho zákonného ustanovenia, ktorá je predpokladaná v ust. § 421 ods. 1 CSP spôsobom zadefinovaným judikatúrou najvyššieho súdu (napr. v uznesení sp. zn. 3Cdo/158/2017), ale jedná sa o skutkovú otázku, ktorú dovolací súd nie je oprávnený v zmysle § 442 CSP posudzovať na základe výsledkov dokazovania v tom - ktorom posudzovanom prípade, a teda aj odkazy na rozhodnutia podporujúceho dovolateľovu argumentáciu týkajúce sa určitosti, platnosti, či predvídateľnosti právnych rozhodnutí sú v tejto časti dovolacej argumentácie bezpredmetné. Právne úvahy žalobcu smerujú k namietanému výkladu prejavenej vôle p. S. R. (pravosť jeho podpisu potvrdená znaleckým posudkom), ktoré sú však skutkového, nie právneho charakteru. Dovolateľ sa svojimi tvrdeniami snaží len vyvrátiť súdmi prijatý záver, že výsledky vykonaného dokazovania neboli spôsobilé podporiť úspešnosť žaloby.

41. K definícii skutkovej a právnej otázky sa najvyšší súd vyjadril (3Cdo/27/2019) aj tak, že: „Riešenie skutkovej otázky je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov v procese dokazovania. Pri jej riešení sa súd zameriava na skutkové okolnosti významné napríklad z hľadiska toho, čo a kedy sa stalo alebo malo stať, čo (ne)urobil žalobca alebo žalovaný, čo (ne)bolo dohodnuté, či a aké skutočnosti nastali po konaní (opomenutí konania) niektorej fyzickej alebo právnickej osoby, čo obsahuje určitá listina, čo vypovedal svedok, čo uviedol znalec. S istým zjednodušením možno konštatovať, že otázkou skutkovou (faktickou) je pravdivosť, či nepravdivosť skutkových tvrdení procesných strán. Na rozdiel od toho riešenie právnej otázky prebieha v procese právneho posudzovania vecí, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, zamýšľa sa nad možnosťou (potrebou) jej aplikácie, skúma jej obsah, zmysel a účel, normu interpretuje a na podklade svojich skutkových zistení (to znamená až po vyriešení skutkových otázok) prijíma právne závery o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie právnej normy na posudzovaný prípad“. Z dovolania vyplýva, že žalobca „len“ nesúhlasí s právnym názorom odvolacieho a prvoinštančného súdu, právnu otázku však v zmysle vyššie uvedeného nevymedzil spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP. Na záver dovolací súd konštatuje, že rozhodnutia, na ktoré dovolateľ poukázal v rámci dovolania ohľadne námietky určitosti právneho úkonu (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Obo/18/2008 a rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 2Cdon/257/97) nepatria do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

42. Ďalej dovolateľ namietal, že odvolací súd nesprávne právne a v rozpore s vlastnou judikatúrou posúdil otázku existencie privatívnej novácie, keď aplikovali § 570 ods. 1, 2 OZ, nakoľko podľa žalobcu žiaden nový záväzok dlžníkovi nevznikol, existoval len záväzok úpadcu voči pôvodnému veriteľovi na vrátenie pôžičky vo výške 300.000,- Sk. Dovolateľ tiež namietal nesprávne vyhodnotenie (ne) aplikácie § 59a Obchodného zákonníka, a že v požadovanej miere neodôvodnil odlišnosť svojich prijatých záverov, resp. nevyjadril, ktoré kvalitatívne zásadné skutkové a právne okolnosti dávali základ pre závery súdu prvej inštancie vyjadrené v napadnutom rozhodnutí oproti iným obdobne prebiehajúcim sporom.

43. Dovolateľ argumentoval tým, že podľa neho neboli splnené podmienky na aplikáciu § 570 ods. 1, 2 OZ argumentujúc tým, že existoval len starý záväzok dlžníka a žiaden nový záväzok dlžníkovi nevznikol, existoval len záväzok úpadcu voči pôvodnému veriteľovi na vrátenie pôžičky vo výške 300.000,- Sk. Listinu IN 007 zo dňa 31.12.2007 považoval za irelevantnú, pričom tvrdí, že na jej základe k zániku povinnosti dlžníka zo zmluvy o pôžičke dôjsť nemohlo. Dovolací súd nie je oprávnený uskutočňovať výklad medzi stranami sporu uzatvorenej zmluvy, resp. jej jednotlivých ustanovení. Taktiež dovolací súd nemôže posudzovať, či konkrétne zmluvné dojednanie je alebo nie je určité, prípadne či je zrozumiteľné alebo nie. K tomu dovolací súd len poznamenáva, že samotný výklad právneho úkonu a v ňom použitých pojmov, ako aj naplnenie predpokladov jeho platnej existencie, či posúdenie povahy týchto úkonov, predstavuje zisťovanie obsahu právneho úkonu ako súčasť skutkového stavu vecí, a teda nejedná sa o preskúmavanie správnosti alebo nesprávosti právneho posúdenia vecí odvolacím súdom (k tomu vid' obdobne sp. zn. 4Obo/45/2017). Z odôvodnenia súdov nižšej inštancie výslovne vyplýva, že súdy pri aplikácii ustanovenia § 570 ods. 1, 2 OZ vychádzali zo zisteného skutkového stavu, podľa ktorého medzi p. S. R. ako veriteľom a úpadcom ako dlžníkom už momentom poskytnutia finančných prostriedkov podľa pokladničného dokladu z 29.8.2007 (ktorá skutková okolnosť poskytnutia týchto

finančných prostriedkov v konaní sporná nebola medzi stranami), vznikla medzi označenými zmluvnými stranami Zmluva o pôžičke podľa § 657 Občianskeho zákonníka, pričom tento záväzok úpadcu z titulu poskytnutej pôžičky v prospech p. S. R. platne zanikol a bol nahradený novým záväzkom plynúcim z Dohody o preúčtovaní poskytnutej pôžičky na vklad do vlastného imania úpadcu vychádzajúc z vystaveného interného dokladu č. IN 007 zo dňa 31.12.2007 a prílohy k tomuto internému dokladu z 31.12.2007 podpísanej p. R., čím bola podľa súdu prvej inštancie preukázaná prejavená vôľa (potvrdená jeho podpisom, ktorého pravosť je preukázaná znaleckým posudkom PhDr. PaedDr. Eriky Strakovej, znalkyne z odboru písomoznalectvo, odvetvie ručné písmo) preúčtovať pôžičku poskytnutú úpadcovi do fondu finančnej stability, nezvyšujúci základné imanie spoločnosti na účet 413.001 - Fond finančnej stability.

44. Z ustanovenia § 432 ods. 2 CSP vyplýva, že dovolateľ by mal (okrem iného) v dovolaní uviesť ako správne mala byť nastolená právna otázka riešená. Dovolateľ v dovolaní nenamietol, že súd mal pri posudzovaní skutkového stavu - pri posudzovaní platnosti úkonu p. R. zo dňa 31.12.2017, resp. pri vyhodnocovaní obsahu tohto úkonu, či posudzovaní takto prejavenej vôle p. R. a vôle adresáta tohto úkonu (ktoré prejavy vôle súdy vyhodnotili ako dohodu medzi p. R. a úpadcom o preúčtovaní poskytnutej pôžičky na vklad do vlastného imania a zmenu záväzku podľa § 570 Občianskeho zákonníka) použiť iné ustanovenie, či iný právny predpis - napr. § 266 Obchodného zákonníka, z ktorého vyplývajú pri výklade vôle pre obchodnozväzkové vzťahy určité osobitné interpretačné pravidlá (ktoré osobitné výkladové pravidlá súdy nižšej inštancie nepovažovali za potrebné aplikovať - vid' bod 53. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu) a prečo neaplikáciou tohto iného ustanovenia je záver súdu k právnej otázke nesprávny. Uvedené netvrdil žalobca ani počas konania pred súdmi nižšej inštancie. Je teda potrebné, aby dovolateľ v dovolaní uviedol konkrétnu právnu otázku a uviedol, prečo zaujal odvolací súd nesprávny právny názor na jej riešenie. K vyššie uvedenému dovolací súd zdôrazňuje, že z obsahu dovolania ohľadne uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP vyplýva, že vo svojej podstate dovolateľ namieta nesprávnosť skutkových zistení pre nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov. Za nesprávne právne posúdenie nemožno považovať to, ak dovolateľ tvrdí, že odvolací súd z vykonaného dokazovania nezistil správne skutkový stav a vec preto nesprávne právne posúdil, a to vo vzťahu k riešeniu niektorej právnej otázky (dovolateľom označená otázka privatívnej novácie podľa § 570 OZ).

45. Zároveň dovolací súd poukazuje na to, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní súd nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané súdy prvej inštancie a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho ustálil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (I. ÚS 6/2018). Rovnaký postoj zastáva dovolací súd aj vo vzťahu k dovolacej námietke, ktorou dovolateľ namieta nesprávnosť úvah súdu prvej inštancie ohľadom vyhodnotenia (ne)aplikácie § 59a OZ súdom prvej inštancie. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že dovolateľ jednak neoznačil právnu otázku, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu, od ktorej riešenia sa odvolací súd odklonil od ustálenej praxe, či ktorá nebola ešte riešená dovolacím súdom, alebo ju dovolací súd riešil rozdielne a ani neoznačil ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, a to vo vzťahu aplikácie § 59a. Z dovolania vyplýva, že žalobca „len“ nesúhlasí s právnym názorom odvolacieho a prvoinstančného súdu, právnu otázku však v zmysle vyššie uvedeného nevymedzil spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP.

46. Ohľadne vyššie uvedeného dovolací súd konštatuje, že polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, či vyhodnotením skutkového stavu, prosté spochybňovanie správnosti jeho

rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu skutkovej alebo právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (1 Cdo 36/2017, 2 Cdo 5/2017, 3 Cdo 74/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017).

47. S poukazom na to, že dovolateľ vo vzťahu k dôvodu prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nevymedzil dovolací dôvod spôsobom uvedeným v ustanovení § 432 ods. 2 CSP, dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť podľa ustanovenia § 447 písm. f/ CSP.

48. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP, ako aj ustanovenia § 447 písm. f/ CSP.

49. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP, ako aj ustanovenia § 447 písm. f/ CSP.

50. Žalovaný 1/, 2/ boli v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešní (§ 255 ods. 1 CSP) a vznikol im nárok na náhradu trov konania. Keďže však podľa obsahu spisu žalovanému 2/ v tomto konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli, Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s článkom 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonomiu, žalovanému 2/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznal. O nároku na náhradu trov konania rozhodol najvyšší súd podľa ustanovení § 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

51. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.